la humanitat

Fundador: Lluís Companys

Red. i Administració, Pelai, 56, 2.on

Telèfons 16407 i 16408

Impremta: Carrer Sardenya, 202

Dues edicions diàries

Any II — Barcelona, 10 de febrer de 1932 — Núm. 80

Ha marxat el «Buenos Aires»

Ningú pot dir que siguem nosaltres elements que no haguem condemnat, amb tota cruesa, el darrer sospitós intent de pertorbar la vida de la República, com, ara i sempre, condemnarem tot moviment caòtic i irresponsable.

Quan es varen produir els fets de les conques del Cardoner i del Llobregat, coincidents amb les pertorbacions produïdes al Nord i a altres llocs, pels elements reaccionaris i per les forces del privilegi; quan hom va veure que existia el pla de produir un trastorn al règim que el poble va instaurar, i que les campanyes realitzades pel jesuïtisme i pel borbonisme donaven el seu trist fruit, la nostra veu va aixecar-se, violenta i categòrica contra aquesta pertorbació.

Havem dit, també, mantes vegades, que aquesta mena de mals, val més prevenir-los que no tenir que sancionar-los, després, amb mesures repressives, que porten un descontentament inevitable.

La República està trista, ha dit Ortega i Gasset. No és que estigui trista. Es que als pobles i a les comarques no hi ha entrat, encara, la República. Es que a molts llocs segueixen regint els procediments de la vella institució monàrquica, amb els mateixos servidors que aquella tenia. Es que s'han tingut excessives contemplacions amb els enemics de la llibertat, siguin de la dreta o de l'esquerra, peró singularment amb els primers, als quals els han estat aplicades sancions suaus, plenes de "modos" i d'excuses.

Els procediments del senyor Anguera de Sojo a Barcelona, no va entristir la República, sinó que va produir el recel i el desencant de les masses ciutadanes, aquestes masses que constitueixen el més ferm puntal del nou règim.

Sobre aquest estat de consciència, han pogut operar els elements pertorbadors, i algun que altre subjecte indesitjable. Però, no deu el governant confondre els impulsos, ni els homes, ni els afanys que mouen a aquests. S'han de veure els fets amb la màxima serenitat. El poder públic ha d'obrar amb gran cura, perquè la manca d'encert en la catalogació de les persones i de les intencions i de la conducta, ha estat sempre la causa que, en caure en la injustícia, se sembrés la llavor del descontent, i s'alimentés l'odi, generador de futurs moviments de protesta.

Les revoltes, a més, han d'ésser sancionades immediatament de produir-se. L'autoritat està obligada a restablir l'ordre, indispensable per a la vida de la República. Però una vegada restablert, un cop la normalitat represa, no ha de seguir-se, persistentment, fredament, una tàctica persecutòria. Els tribunals de Justícia són els que han d'aplicar la llei.

Escrivim aquestes ratlles sota la impressió de la sortida del "Buenos Aires", portant en les seves cales els detinguts amb motiu dels fets de l'Alt Llobregat. No tenim, en fer-ho, dades referents a quin són els homes que van a l'exil. Però sentiríem, com a homes demòcrates, que una precipitació o un afany persecutori, portés nous contratemps a la República.

El senyor Lerroux no parlarà, per ara

Equivaldria tancar els ulls a la realitat obstinar-se en voler treure importància al discurs polític que a Barcelona devia pronunciar, demà, Alexandre Lerroux. L'expectació que havia desvetllat aquest acte era extraordinària. Això està a l'ànim de tots i no cal pas que ens escarrassem a demostrar-ho.

Pels mateixos motius la suspensió, suscitada inopinadament quan ja hom havia fet el màxim ambient a l'entorn de l'acte i del discurs, ha produït una estranyesa general, una sorpresa poc agradable.

Cal tenir present que Lerroux és tal vegada l'únic polític que s'ha mantingut en silenci durant tot aquest temps tan pròdig en discursos de tota mena. Gairebé totes les personalitats polítiques d'algun relleu han parlat i han definit la seva posició i cal reconèixer que, a llur majoria, no els ha acompanyat pas l'encert. L'opinió pública s'ha sentit defraudada, amb deplorable freqüència, dels parlaments que a so de tabals s'han pronunciat a la península. Els mateixos correligionaris dels oradors no s'han estat, moltes vegades, de fer ben palesa la seva disconformitat de fons o de forma.

Per totes aquestes causes, convergents, el país té xifrades, avui com avui, sòlides esperances en el senyor Lerroux. Tothom li reconeix condicions d'home polític, amatent a situar-se d'acord amb les realitats de cada hora.

Per tal que el parlament del cap dels radicals assolís la màxima difusió i la més pregona eficàcia, els preparatius i la propaganda havien arribat al roig blanc. Barcelona havia donat acolliment a nodrids contingents de republicans vinguts de tot Espanya, la qual cosa posa de manifest la importància que hom adjudicava a l'acte suspès. Això fa que les paraules del senyor ministre de la Governació, en donar compte de la suspensió de l'acte, hagi augmentat els comentaris i donat lloc a tota mena de càbales i suposicions.

Fins a l'hora actual, ignorem quins són els vertaders mòbils que han determinat al Govern a prendre aquesta resolució i esperem que no trigaran a posar-se en clar.

Declarem sinceament que, al nostre lleial entendre, el discurs del senyor Lerroux no podia de cap de les

maneres pertorbar la situació política de Catalunya ni d'Espanya.

Hom li ha demanat reiteradament que parlés. Suara es disposava a fer-ho. Nosaltres esperàvem—com esperava tothom—, amb gran interès, que el cabdill radical definís d'una manera clara i categòrica quina és la seva posició davant dels procediments del Govern actual, així com la definició del seu criteri respecte la futura política nacional.

Caldrà que no perdem les esperances de què en una pròxima avinentesa quedaran aclarides aquelles incògnites, tal com espera i fretura el país.

ENCARA ELS HOTELS DE LA PLAÇA D'ESPANYA?

"La Veu de Catalunya" es dol de què un diari independent com "Las Noticias" publiqui els articles del regidor senyor Bertran de Quintana aclarint l'assumpte referent als Hotels de la Plaça d'Espanya. Si, com afirma el portaveu de la Lliga, "Es tracta d'un afer purament i estrictament administratiu", no comprenem l'inconvenient que pugui haver-hi en què un diari independent i apolític n'assabenti els ciutadans, que, al capdavall, si durant el govern de l'anterior Ajuntament en què manava la minoria regionalista es van cometre irregularitats als Hotels de la Plaça d'Espanya, seran els que hauran de pagar-ne les conseqüències. ¡Com no sigui precisament per això!

Que no es tracta de cap controvèrsia de partit?—diu el diari de la Lliga—. Conformes, completament conformes. Però aleshores, per què deia "La Veu de Catalunya", en començar per primera vegada aquest assumpte, que "Cada sessió municipal és una confirmació viva de la incoherència i la ineptitud de la majoria per al govern de la ciutat". Aquí hi ha una contradicció o bé és que no ens entenem perquè parlem un lèxic diferent. Es que "La Veu" només considera polítiques les qüestions que es refereixen als jesuïtes i als Patronats d'Agricultura?

No hem d'entrar a discutir l'afirmació de "La Veu", segons la qual el que ha de pagar l'entitat "Hotel Oficial de la Exposición, S. A.", és la quantitat de 149.720'82 pessetes, que resulta de les partides propugnades a l'esmena del senyor Llopart, perquè ja les ha impregnades d'una forma contundent, equànime i poderosa el regidor Bertran de Quintana, amb una sèrie d'articles que acavem de publicar en aquestes columnes. Altrament, no confiem pas poder convèncer uns senyors que creuen o fingeixen creure que l'entitat compradora ha de pagar 27.865 pessetes, que importaria el tornar a instal·lar un material sanitari que li fou venut per l'Exposició, a proposta precisament del senyor Enric Maynés, ni a un tècnic com el senyor Llopart que, referint-se al linoleum, diu seriosament que 7.535 pessetes poden ésser l'import de 3 o 4 jornals.

"Cal no confondre les coses ni el lèxic"—diu "La Veu"—. Ni enganyar els regidors amb un tecnicisme de "pacotilla"—afegim nosaltres.

Ja estem cansats d'aquest to dogmàtic que empra sempre el portaveu de la Lliga, que sempre es creu, ridiculament, estar en possessió de la veritat, de tota la veritat i res més que la veritat, com es diu en "El Procés de Mary Dugan".

focs de bengala

TOT ES RELATIU

Einstein té més raó que un sant que tingui raó — no tots els sants en tenen —, quan afirma que les coses són allò que són i no allò que sembla que siguin.

Naturalment que aquesta definició nostra no és gaire científica. Però si volguéssim profunditzar més, ens dirien pedants. Fet i fet, la relativitat vol dir el mateix que Campoamor: "todo es según el color", etc., etc.

Per a demostrar aquesta asseveració vull relatar-vos un fet. Imagineu-vos que un ciutadà, el mateix que va contar-m'ho, debutà un bon dia com a dependent de certa empresa, no direm quina, dedicada a expendre productes que hom pesa i mesura. El cap de la casa va fer al nostre home una sèrie de reflexions, respecte a escrupolositat i exactitud, basades en dir-li: "que hom no pugui mai dir que aquí se'l defrauda"... El novell, començà les seves tasques, fent bon pes i millor mesura i el cap no semblava pas content. Els companys li revelaren el secret. L'home havia volgut dir-li tot el contrari del que ell havia entés. Heu-vos ací un principi de relativisme.

Disposat a viure de realitats, com Melquíades Alvarez, el nou dependent sotjà l'ocasió d'acreditar-se. Tot d'una entra un cavaller i demana dos quilos de determinada espècie. El xicot pensa: "ara és la meva". I amb una manipulació hàbil de pesos i balances, serveix pel preu de dos mil grams, uns mil sis-cents o cosa així, Aleshores el cavaller, sever com un jutge, sospesa la paperina, arruga el front i diu al dependent amb un somriure enigmàtic:

—Això pesa dos quilos?

El defraudador s'esvera. Es creu atrapat. Tanmateix treu forces de flaquesa i respon decidit, sense pensar-s'hi: —"Sí, senyor!"

El comprador, en sentir-lo dulcifica el gest, respira a plens pulmons i declara:

—Quin lladre el d'ahir!...

Va pagar i anar-se'n. El nostre comunicant, que es creia haver batut un rècord, va fer-se creus. Quina pesada li haurien fet la vigilia a aquell pobre senyor, que ara, amb una lliura de menys, es donava per molt satisfet?... La relativitat hi respirava per la ferida.

Ara mateix, us trobeu que els defensors dels jesuïtes impugnen, irats, la incautació dels seus béns decretada per la República. Diuen que es tracta d'una cosa sense precedents. Precedents jurídics potser si que no els tingui, però, precedents històrics? No els acabaríem pas. Pregunteu als jueus, tantes vegades perseguits a sang i a foc pels que diuen professar una doctrina de pau i amor, quines indemnitzacions han rebut dels catòlics o cismàtics que els degollen... Pregunteu als tractadistes que coneguin el célebre procés dels Templers, en l'època de Felip-August, rei mòlt cristià, si les immenses riqueses que aquell els confiscà foren mai compensades. Pregunteu als moriscos, que el fanatisme religiós de Felip II va llançar fora d'Espanya, quin preu van percebre per allò que els fou expoliat. Valoreu què donaven Hernan Cortès o Pizarro a canvi de l'or de què despossejen als "Incas" o els "Aztecas"...

Fins acceptant — que no ho accepten — que en tot això hi hagi quelcom irregular, sempre caldrà dir com el cavaller de la historieta: —"Quin lladre el d'ahir!"

J. M. FRANCES

Manifestacions

El port de Barcelona, el Port Franc i l'Estatut de Catalunya

Una personalitat que té motius per a estar al corrent de quant fa referència al nostre port, ha fet a un periodista local les següents manifestacions:

"—Crec que l'Estatut, tal com està redactat ara, s'ajusta més a les necessitats i aspiracions de Catalunya, si es té en compte les relacions que deuen existir amb les altres regions i el Poder central.

Es desprèn del dictamen publicat que la Generalitat intervindrà directament en l'explotació dels serveis del port, però sempre conforme amb les lleis generals dictades per l'Estat espanyol per a tots els ports de la península.

La Junta del Port, aquest organisme on hi tenen llur representació les entitats i corporacions econòmiques i oficials i que presideix el governador civil, en representació del Govern, al meu entendre quedarà dissolta, i crec que els alts funcionaris que es troben al davant dels diferents serveis, estaran a les ordres d'un director general i aquest, al seu torn, del conseller de Foment de la Generalitat de Catalunya.

Posats en el terreny de les suposicions, és lògic creure que el conseller o el director general demanaran l'assessorament o la col·laboració de les entitats comercials o marítimes, indubtablement amb el fi de millorar els serveis, corregint les deficiències que pugui haver-hi en l'actualitat.

Possiblement es portaran a cap, en termini molt breu, les millores projectades, com són la instal·lació de diverses grues elèctriques als molls que encara no les tenen, la construcció de nous tinglados per al millor acondicionament de les mercaderies, etcètera, i si la Generalitat segueix amb desigs de fer del port de Barcelona un port model, no seria absurd suposar que projectarà nous procediments per a la descàrrega ràpida de tota classe de mercaderies, conseguint així no solament simplificar aquestes operacions, sinó també reduir les despeses d'una major estança del vaixell en el port, de jornals de descarregadors i d'altres.

El Port Franc, organització aliena per complet ara a la Junta del Port, quedarà a càrrec també de la Generalitat, i tal vegada sigui objecte, així mateix, d'alguna important modificació. Heus ací un camp per a treballar, i treballar amb profit! Però és aquest un projecte de llarga realització. Crec que és el cim de les aspiracions de la indústria catalana."

ELS NOUS CONQUISTADORS

Estan acabant-se els preparatius per a l'expedició a la conca de l'Amazonas, que organitza l'aviador Francesc Iglesias.

El doctor don Ricard Crespo Ordóñez, fins avui ministre resident de la República de l'Equador, ha fet declaracions a diverses personalitats polítiques sobre el paper que ha de representar el seu país respecte a l'expedició científica del capità aviador don Francesc Iglesias a la conca de l'Amazonas, per l'Orient equatorià.

"L'expedició Iglesias — digué el senyor Crespo—té de marcar una data interessant entre tots els al·legats que des de fa un segle s'han succeït per tal de legalitzar la qüestió de límits equatorianoperuans a un arbitratge solemne.

Heus ací perquè tant el Perú com l'Equador faran els possibles per tal d'arribar a un acord, encara que sobre aquest punt no és gens fàcil per a l'expedició Iglesias la seva intervenció arbitral. La magna empresa espanyola no farà res més que col·locar un gra més de sorra a la vella qüestió de límits, de la qual cosa ja es podran donar per satisfets els equatorians."

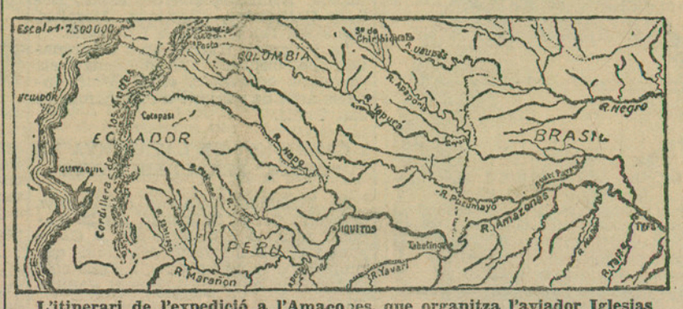

L'itinerari de l'expedició a l'Amazones, que organitza l'aviador Iglesias

A les quatre d'aquesta matinada ha sortit el «Buenos Aires», amb destí desconegut, portant 108 detinguts

Entre ells, hi ha Marcel·lí Prieto, cap dels revoltosos de Fígols

PREPARATIUS

Tot el vespre d'ahir es notà al "Buenos Aires" gran moviment. Dit vaixell, sembla que va ésser despatxat fa uns dies cap a Les Palmes.

No obstant, s'assegura que aquest es dirigeix cap a Bata (Guinea). El botiquí del vaixell ha estat proveït com per a un llarg viatge.

Com dèiem, el vaixell es troba davant els angars de l'Aeronàutica i a la seva esquerra el destructor "José Luis Díaz".

LA SORTIDA

En la nostra edició passada assegurávem la imminent sortida del vaixell "Buenos Aires".

La nostra informació ha estat confirmada.

A les quatre en punt d'aquesta matinada aixecà les amarres el vaixell "Buenos Aires".

A tres quarts de quatre ho havia fet el destructor "José Luis Díez", el qual estava amarrat al costat de l'esmentat vaixell.

A conseqüència dels rumors circulats tota la nit passada, i la matinada d'avui relacionats amb la sortida del "Buenos Aires", es congregaren al moll del Contradic diverses persones, entre les quals hi figuraven alguns familiars dels que havien de deportar.

El grup el formaven una vintena de persones que es trobaven a poca distància del costat esquerra del vaixell. Prop de les quatre des de les escotilles sortien veus d'acomiadament que eren contestades pels que havien anat al moll.

Des del moment que el destructor "José Luis Díez" sortí, les frases dels detinguts del "Buenos Aires" i els seus familiars es repetiren amb més insistència.

També es donaren determinats "visques" que eren contestats.

Les persones que es trobaven al moll acomiadaven els parents i amics fent voleiar mocadors, recomanant-los serenitat i ànim.

Sembla que els detinguts estaven allotjats al sollat de popa. Els germans Ascaso i Durruti amb dos detinguts més, eren a la part esquerra. Els demés eren a la part dreta.

El grup de persones que eren al moll restaren allí fins que el "Buenos Aires" s'endinsà a la mar, no registrant-se cap incident.

SALPA EL VAIXELL

Al moll, a aquella hora, hi havia poca gent. Els hem comptat. Eren vint-i-sis persones. Entre elles la filla de Francesc Ferrer i Guàrdia, la muller d'Ascasso, la seva filla, uns quants periodistes i alguns curiosos.

Hem parlat amb un mariner.

—Què fan els presos a bord?

—Canten, juguen i esperen serenament que el Govern disposi d'ells. No sembla pas que tinguin por... Diuen que no han comès cap delicte.

—Cap on va el vaixell?

—El capità té ordre de fer camí cap a l'estret de Gibraltar. Allí se li acostarà un altre vaixell, que transportarà al "Buenos Aires" uns quants detinguts que fins ara eren en altres presons d'Espanya. Sembla que anirem a Bata, però no és possible assegurar res...

Se sent un xiulet. El mariner ens deixa. Arriba el pràctic en un remolcador. Lliurà un cap al vaixell, el qual comença a desatracar del moll i surt...

Alguns crits... i el vaixell es perd de vista.

UN QUE SE'N ESCAPA . .

Ahir, a la tarda, fou desembarcat del "Buenos Aires", un dels detinguts. Per ordre del cap superior fou conduït a la Prefectura de Policia.

Més tard, se sap que fou posat en llibertat.

FULLES CLANDESTINES. SIS DETINGUTS

Ahir a la nit la policia recollí gran quantitat de fulles clandestines, dirigides als obrers de Barcelona.

En aquestes es protestava de la deportació dels detinguts del "Buenos Aires" i s'atacava durament les autoritats.

Aquesta matinada els agents de policia, han practicat sis detencions d'individus que les repartien.

Les detencions s'han efectuat en els districtes de les Drassanes, Llotja, Hospital i Sud.

RUMORS I PRECAUCIONS

A primeres hores d'aquesta matinada no es tenien encara noves oficials referent la sortida del "Buenos Aires". Als centres oficials no facilitaren cap notícia referent aquest assumpte.

Ens adonarem, però, que les autoritats havien adoptat algunes precaucions, situant forces en determinats locals de serveis públics i establiments bancaris.

També ens ha estat confirmat que havien estat aquarterades les tropes.

Aquestes precaucions estaven relacionades amb els insistents rumors de vaga general, que segons es deia es plantejaria de seguida que sortís el vaixell "Buenos Aires".

ON ES DIRIGEIX EL "BUENOS AIRES"?

Informes particulars ens asseguren que el "Buenos Aires" es dirigeix a Bata (Guinea Continental).

EL QUE DIU EL GOVERNADOR

El senyor Moles, en rebre els periodistes, els ha confirmat la sortida del vaixell, manifestant que entre els deportats hi figurava Marcel·lí Prieto, cap dels revolucionaris de Fígols.

El fill d'aquest darrer, resta detingut a la Model.

Als detinguts se'ls ha notificat el confinament, ja que segons les lleis tenen vint-i-quatre hores per a presentar recurs i alguns detinguts s'han negat a signar.

—El vaixell — ha continuat el senyor Moles—, es dirigeix vers l'Estret de Gibraltar i no farà escales.

A hores d'ara — ha afegit el governador—, ningú, només que el Govern sap el destí del vaixell, que anirà rebent per ràdio les ordres del ministre de la Governació.

La documentació del vaixell estava despatxada per Canàries.

El senyor Moles suposa que la llista dels detinguts la facilitarà el ministre de la Governació.

Un periodista s'ha referit a les precaucions preses per les autoritats i el senyor Moles ha dit que s'havien pres totes les mesures i seguiran prenent-les per impedir les coaccions i actes de violència respecte aquest assumpte, i que seran reprimits a l'acte i amb energia.

Livitnof, delegat de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, a la Conferència del Desarmament, contra el qual hom diu que es preparava un atemptat

Visca la República

La lliura a 45.

Quan Cambó i Ventosa eren ministres, les lliures no valien cap cèntim; les donaven.

... ...

Els Ajuntaments de Catalunya, són mal administrats i els nostres pobles estan a la misèria.

Quan governava la Lliga Regionalista, lligaven els gossos amb llonganisses i els Ajuntaments no portaven ni llibres, ni cap mena de comptabilitat, perquè les caixes eren sempre plenes.

... ...

Maura i Melquíades, ara, fan discursos, malgrat la República. Abans, no hauria estat possible. La monarquia, no hauria tolerat tanta banalitat.

... ...

Encara més!

El ministre de la Governació, acaba de donar una nota oficiosa a la premsa, en la qual ha caigut de ple a la Llei de Defensa de la República!

Aquesta gestió fiscalitzadora, és de "La Veu de Catalunya".

Ells vetllen per la República i en denuncien tots els errors comesos pels seus servidors.

Com que tothom acusa a la gent de la Lliga Regionalista, com únics detractors de la República, ells es defensen i volen probar que els únics enemics de la democràcia, som nosaltres.

Ara, bé!

El dòlar a 19.03.

Perquè tota la gent adinerada d'Espanya, ha retirat els capitals a l'estranger i ha fet tot el que ha pogut, per tal de promoure el pànic. Amb la col·laboració de la premsa francesa i anglesa especialment, han inventat tota mena de falses notícies i complots fantàstics.

Quan el senyor Cambó governava i nosaltres érem a l'estranger, no teníem diners, ni per a comprar la premsa, ni per a comprar-nos uns mitjons.

Els Ajuntaments de Catalunya, a la misèria?

Demaneu als regidors que varen prendre posessió el dia 14 d'abril, el que varen trobar.

Irregularitats en la comptabilitat.

Llibres desapareguts.

Deutes extraordinaris!!

I qui eren els regidors de la dictadura Berenguer?

Els de la Lliga Regionalista, en majoria per tot arreu.

Maura i Melquíades?

Ja tenen el que mereixien i Ventosa i Calvell, també.

I quan a la nota del ministre de la Governació, "La Veu de Catalunya", pronuncia la seva sentència. Es evident que el diari de la Lliga Regionalista, tindria d'ésser inclòs a la Llei de Defensa de la República, pel sol fet de comentar d'una manera facciosa i tendenciosa, una nota del Govern, que no té altra importància que una mesura de prudència.

"La Veu de Catalunya", cada dia troba nous defectes a la República.

Nosaltres, voldríem, però, que "La Veu de Catalunya", tingués el coratge de cantar les excel·lències de la monarquia. Que digués la bondat d'aquell rei catòlic, apostòlic i assassí, que tots ells porten al cor.

Que expliqués l'obra cultural, social i política, que varen desenrotllar els Primo de Rivera, Anido, Arlegui, Aunós, Calvo Sotelo i companyia!

Cambó i Ventosa posaven la lliura esterlina a la mà de tothom.

Però els obrers de Catalunya i d'Espanya, eren mantinguts al pacte de la fam i si protestaven, eren assassinats com gossos.

Si tota aquella xurma que va escapar-se el 14 d'abril a l'estranger, ara fos a Fuerteventura, ni la lliura fóra a 45, ni els Ajuntaments serien plens de deutes, ni "La Veu de Catalunya" diria mal de la República.

JOSEP FONTBERNAT

El primer Congrés Nacional d'Esquerra Republicana

Deia ahir, que l'èxit d'aquest Congrés està assegurat, tant pel nombre i qualitat de les adhesions rebudes, com per l'esperit patriòtic de què donen motius els homes del Partit que hi assistiran.

En efecte, tot fa creure que, en obrir el Congrés, hi hauran portat la seva adhesió la totalitat de les entitats esquerristes de Catalunya. Pere Comes, en un excellent article publicat a "l'Opinió", descrivia el magnífic espectacle del Primer Congrés Nacional d'Esquerra Republicana, en aplegar-s'hi les genuïnes representacions de tot l'esquerrisme català. I Pere Comes no s'equivocava, puix que les adhesions són unànimes i en acudir tot l'esquerrisme català al Congrés, aquesta podrà ostentar, amb orgull, el seu qualificatiu de Nacional i serà una digne continuació d'aquella memorable Conferència d'Esquerres Catalanes, en què convergiren elements nacionalistes i republicans històrics de tota Catalunya, per a emprendre plegats, sota l'alt guiatge de Francesc Macià, la lluita contra l'opressió borbònica. Però el triomf aconseguit i la necessitat de fer-se càrrec dels organismes de govern, havien disgregat un xic, aparentment, les forces que convergiren en la Conferència d'Esquerres. Calla, doncs, que es retrobessin per tal de tornar a lligar, definitivament, tots els elements de Catalunya que són afectes a l'Esquerra Republicana, és a dir, que a l'ensems que senten apassionadament les legítimes reivindicacions de la nostra pàtria, volen estructurar-la superant l'actual règim social i econòmic de relacions entre capital i treball, fins assolir, d'acord amb les possibilitats i conveniències de cada moment, una perfecta Justícia social. I en aquest Congrés s'hi retrobaran tots els que anaren a la Conferència d'Esquerres Catalanes, però amb un avantatge gran: Aleshores es presentaven com a nuclis dispersos, més com una força sentimental que com una força política i ara, ultra el mateix sentiment i emoció que aleshores, hi van enfortits per l'estructuració política que s'han donat la majoria de militants d'Esquerra Republicana.

Alguns elements de la Conferència d'Esquerres no vindran al Congrés i no s'integraran amb nosaltres: uns per incompatibilitat ideològica, per incompatibilitat de tècniques polítiques altres. Però, àdhuc amb això guanya el Congrés, puix d'aquesta manera tots els que hi assistiran tindran una uniformitat ideològica i una puresa de procediments polítics que els permetrà seguir actuant, d'una manera conjunta, sota una mateixa disciplina política. Per altra banda, la importància numèrica d'aquells elements, queda a bast ment compensada pel major nombre d'entitats i de militants que acuden al Congrés en relació als que anaren a la Conferència d'Esquerres i que estan en la proporció de deu a un a favor del primer.

Quant a l'esperit dels congressistes, no pot ésser més enlairat. Tots, des de Francesc Macià fins al darrer acuden al Congrés posseïts de l'emoció patriòtica indispensable perquè reeixi, assegurant l'eficàcia i la virtualitat de les tasques que s'hi desenrotllaran. Donat aquest fervor, aquest amor a Catalunya i al Partit, el treball del Congrés es farà en un to propici a la solemnitat. No seria possible baixar el to de les discussions, descendir a l'anècdota o al personalisme, perquè el conjunt dels congressistes no ho permetria i la repulsa fóra fulminant i unànime per a l'esperit mesquí que ho intentés, per tal de pertorbar la marxa del Congrés. Cal que així sigui perquè és hora de fer bona feina. Tota Catalunya mira aquest Primer Congrés Nacional d'Esquerra Republicana, tota Catalunya espera que d'ell en surti el Partit definitivament estructurat, sense cabdillatges, sense banderies i amb un mecanisme democràtic que faci d'ell la gran força governamental de Catalunya.

Els homes d'Esquerra estan capacitats de llur responsabilitat en aquestes hores històriques i sabran fer honor a la voluntat de Catalunya.

N. BATTESTINI.

No s'ha d'aplicar la llei a ulls clucs

Diu el nostre volgut col·lega "L'Opinió":

"Si el "Buenos Aires" marxa enduent-se'n els elements directius del moviment de l'Alt Llobregat amb responsabilitat provada, no serem pas nosaltres els que neguem la nostra confiança al Govern. Si el "Buenos Aires" marxa i s'enduu algú que no hagi tingut art ni part en el moviment, que pot haver estat objecte d'alguna venjança, d'alguna imputació falsa no comprovada, d'alguna confidència interessada, en lloc de produir uns efectes saludables, la marxa del "Buenos Aires" serà causa de malestar. Al ministre de la Governació, senyor Casares Quiroga, pertoca ordenar que sigui feta justícia.

A la Model hi ha unes dotzenes d'homes provinents de Fígols. Eren els que van seguir els caps calents que els excitaren. Naturalment, estan detinguts. Algú dirà: — Cal deportar-los. Cal castigar-los. La llei de defensa de la República ha de caure damunt d'ells.

La llei de defensa de la República ha de caure damunt dels dirigents dels moviments contra la República. Aquests... Aquests són uns homes que no saben ni llegir ni escriure. Que fa anys i anys i anys que viuen a la mina, sotmesos al règim no pas de colònia, que no en té res, sinó de penitencieria, que és el que en realitat és Fígols. Ni saben el que és el socialisme, ni el comunisme llibertari, ni la F. A. I., ni res. Només saben el que és la mina, i el que és passar fam i viure com a bèsties. El dia que sigui dit tot el que és la vida dels minaires de Fígols i de Súria, els reportatges d'Albert Londres a La Guiana i a les penitencieries franceses del Marroc, quedaran ridiculs. Que aquests homes siguin a la Model o al "Buenos Aires", a la societat no n'hi aprofita res. On haurien d'ésser és a una escola, a civilitzar-se una mica i a treure's la capa de salvatges que les empreses que els exploten els han posat damunt després de llevar-los la pell.

Convidem el senyor Casares Quiroga a informar-se de la vora del darrer moviment de l'Alt Llobregat. Li pot ésser molt útil per a no crear, amb tota la bona fe, un malestar. Un cop se n'hagi informat, apliqui's le llei de defensa de la República. Però que no s'apliqui a ulls clucs."

memoriaesquerra.cat — La Humanitat [Barcelona, 1931-1939], 10/2/1932, pàgina 1